هڪ ليکڪ ڪين هو

هو ليکڪ ڪونہ هو. پوءِ بہ ليکڪن جو هر محفل مشاعري ۾ ڪيس وينل ڏسبو هو. مشاعرو هوندو تہ ان ۾ ڪهڙا ڪهڙا شاعر ڀاڱہ وٺي رهيا آهن. سا خبر سيتل کي هوندي. ليکڪن جي سڀا ۾ اڄ ڪهڙيءَ رشتہ تي بحث ٿيڻو آهي ۽ ڪهڙا ڪهڙا ليکڪ ۽ ليکڪائون ان ۾ ڀاڱہ وٺي رهيا آهن سو اخبارون کان پوءِ جي ڪنهن کان پوريءَ طرح معلوم ڪري سگهبو هو تہ بس سيتل وٽان.

ملڪين تہ ليکڪن جي مجلسن ۾ شامل ٿيڻ ڏکيو ڪونهي پر تمام سولو بہ ڪونهي. ڪڏهن ڪڏهن نون ليکڪن وٽان (جيتوڻيڪ پاڻ کان اڳين ليکڪن جي پيٺ هر هڪ نئون نئين آهي) ڏاڍا عجيب قصلبڻبا آهن. ڪو چوندو آهي مون تہ بارهان مهينا دل ۾ ئي دل ۾ پرارٿنا پئي ڪئي تہ سل ڪو ليکڪن جو سنگ ملي. ڪو چوندو منهنجو هڪرو سچو لکڻ لکندي جيئن ليکڪ ۽ ليکڪائن جو فوٽن سان پريل آهي. سيتل هٽي سچو وڏو شاهي ڪپڙ ليکڪن جي ڪتابن سان ڀري ڇڏيو هو.ليکڪ ديوتائن جي سنگ ملڻ لاءِ بہ هڪ اپاسنا ڪئي هئائين. هڪڙو وڏو ٿيلهو سيني سان لڪپڙهہ جو بہ رکيو هئائين. وٽس جدا جدا شهرين مان جدا جدا نمونن جي ماڻهن جا خط موجود هئا. سمپادڪ کيس پنهنجون مخزنون وڪڻڻ لاءِ لکندا هئا. ليکڪ شڪر گذارين جا خط لکندا هئا، جي سچ تہ سيتل وٽان پاتل واڌاين ۽ قدردانيءَ جي ڪارڊن جي موٽ ۾ ئي ايندا هئا. ڪي رسڪ هرديہ ناريون بہ کيس خط لکنديون هيون، ڪڏهن ليکڪن جي درشن ڪرڻ لاءِ، ڪڏهن مشاعرن ۽ ليکڪن جي محفلن کيس ڪارڊ لکي گهرائڻ لاءِ شڪرانا مڃيندي...

هنجو ليکڪن جي منڊل ۾ اچڻ بہ عجيب نموني ٿيو. هڪ ڏينهن اچي سندس گهر ۾ سخت جهڳڙو لڳو. دالان ۾ جيڪو ننڍڙو ڪمرو هو، ان ۾ سيتل جو ٽاٽو نڪاٽو هو. گهر جلبيا پاتي يعني سيتل جي زال ماءُ، ٽي پاڄايون بہ نندبون پينر ۽ ٽي پلڪر سڀ اندرين ٽن ڪمرن ۾ گذر ڪندا هئا. پاڻ ۾ وڙهندا هئا، جهڙندا هئا ۽ نهي ويندا هئا يا رات جو ٻي ٻي ٻجي تائين پيا رهاڻيون ڪندا هئا. پر سيتل کي ڪنهن سان بہ مطلب ڪونہ هو. زالس ڪيڏي مهل بہ ڪمري ۾ ايندي هئي تہ سيتل کي جاڳندو ڏندي هئي، پر يا ڪتاب هٿ ۾ يا ڪليل اکين ۾ خواب لهندو ئي ڏسندي هئس. جهڳي جي ڏينهن ڪنوار سوڌي سڄي فوج اچي